

Věčné evangelium pro dobu konce

Texty na tento týden

J 14,9; Sf 3,17; J 1,1–3; Ř 8,38.39; Ž 91,15.16; Zj 14,6.7; Ef 1,4.5

Základní verš

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)

Jedním z podstatných rozdílů mezi křesťanstvím a ostatními náboženstvími je skutečnost, že nekřesťanská náboženství sice zdůrazňují učení svých zakladatelů, ale nevyzdvihují, co pro ně udělali sami jejich zakladatelé. Důvodem je, že ať pro ně jejich zakladatel udělal cokoli, nemůže je to zachránit. Tito vůdcové a učitelé mohli udělat jen jediné – přinést učení, které by lidem ukázalo, jak by mohli „zachránit“ sami sebe.

V protikladu k tomu křesťanství zdůrazňuje nejen Ježíšovo učení, ale i jeho jednání. Zachránění můžeme být totiž jen díky tomu, co pro nás Ježíš udělal. Ježíš se stal člověkem (Ř 8,3), zemřel na kříži (Ř 5,8), byl vzkříšen (1Pt 1,3) a koná svou službu v nebesích (Žd 7,25) – jen díky tomu, co Kristus pro nás udělal, můžeme být spaseni. Nic z toho nepochází z nás. „Pokud bychom shromáždili vše, co je v člověku dobré, svaté, ušlechtilé a nádherné, a předložili bychom to k posouzení Božím andělům jako něco, co by mělo toho člověka zachránit nebo být přičteno k jeho dobrým skutkům, výsledkem by bylo odmítnutí takového případu se stejnou razancí, jako by se ten člověk dopustil vlastizrady.“ (FW 24)

Poznání, uvědomění si a prožívání nádherné pravdy o záchraně v Kristu je pro nás důležité zejména uprostřed chaosu, nebezpečí a svodů posledních dní. Doba závěru dějin je dobou, kdy svět potřebuje slyšet skutečnou zprávu evangelia naléhavěji než kdy jindy.

Budování společenství

- ▶ *Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?*
- ▶ *Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.*

Otcova láska

⁸Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“⁹ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? ¹⁰Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.“ (J 14,8–10)

Osobní studium

Několik dní před svým ukřižováním vysvětlil Ježíš svým nejbližším učedníkům, jak prostřednictvím něj mohou lidé přijít k Otci. Právě v této souvislosti Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ (J 14,8).

Přečti si text J 14,5–12. Jakou odpověď dal Ježíš Filipovi? Co se z této odpovědi můžeš dozvědět o Otci? Jaké mylné představy o Bohu chtěl Ježíš svou odpovědí předejít?

Jedním z důvodů, proč dnes mnozí lidé odmítají uvěřit v Boží existenci, je rozšířený názor, že Bůh kterého představuje Bible, je tvrdý, krutý a nevyzpytatelný. Je smutné, že si to myslí i řada křesťanů. Někteří z nich se tak domnívají, že Bůh Starého zákona se liší od Boha Nového zákona. Zatímco starozákonní Bůh je Bohem soudu, novozákonní Bůh je Bohem milosrdenství, milosti a odpuštění. Takové uvažování však nemá opodstatnění. Ve Starém i Novém zákoně se mluví o stejném Bohu, který má stejné vlastnosti.

Kristus přišel na zemi mimo jiné i proto, aby zjevil pravdu o Bohu Otci. V průběhu dějin se totiž rozšířily překroucené myšlenky o Bohu a jeho charakteru nejen mezi pohany, ale i v Bohem vyvoleném národě. „Falešné chápání Boha zahalilo zemi tmou. Bylo třeba zlomit satanovu zrádnou moc, aby temným mrakem mohlo proniknout světlo a svět se mohl vrátit k Bohu.“ (DA 22; TV 10)

Dnešní svět proto potřebuje poznat a pochopit dobrou zprávu o tom, jaký Bůh opravdu je. Pokud bychom znali všechny skutečnosti související s událostmi ve Starém zákoně, pak bychom viděli stejně milosrdného a shovívavého Boha, jakým je i v Novém zákoně. Písmo říká, že „Bůh je láska“ (1J 4,8) a že Bůh se nemění. „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky“ (Žd 13,8).

Nezapomeňme na to, že starozákonní prorocství předpověděla příchod Mesiáše, že Bůh Starého zákona dal svého Syna a že právě tento Bůh zemřel na kříži.

Je to Bůh, který je „plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný“ (Ex 34,6,7). Bůh má neutuchající a neochvějnou lásku (Ž 143,8; B21) a „Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství“ (Ž 147,11). Božím plánem je, aby se jeho lidu dobře dařilo a aby prožíval klid a naději (Jr 29,11). Ve své lásce nás Bůh nechce neustále kárat a napomínat, ale „raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá“ (Sf 3,17). To jsou jen některé z charakteristik toho, jaký je ve skutečnosti Bůh, náš Otec.

Aplikace

Uvažuj o tom, že Ježíš představuje (ztělesňuje, jedná jménem) Boha Otce. Jak rozumíš tomu, že Ježíš je jedinou cestou k Otci? Co podle tebe znamenají Ježíšova slova: „Já jsem v Otci a Otec je ve mně“ (J 14,10)? Pokud Syn a Otec jsou „jedno“ (J 10,30; 17,11.21.22), v čem se podle tebe odlišují?

Kristova láska

⁵Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,5–8)

Osobní studium

Hřích oddělil lidi od Boha. Mezi Bohem a lidmi vznikla bezedná, nebezpečná propast, a dokud se ji nepodařilo přemostit, lidstvo bylo odsouzeno k věčné záhubě. K vyřešení problému hříchu a ke sjednocení hříšného lidstva a svatého Boha bylo třeba něco zcela mimořádného, ohromujícího. Ten, který byl po celou věčnost jedno s Bohem, má stejnou přirozenost jako samotný Bůh a je svatý, jako je svatý Bůh, se stal lidskou bytostí a jako člověk nabídl sám sebe jako oběť za naše hříchy.

Přečti si texty J 1,1–3.14 a Fp 2,5–8. Který z popisů Ježíše Krista a jeho jednání tě nejvíce oslovuje? Proč?

Kristus byl věčný a jeho existence nebyla závislá na nikom a na ničem. Byl Bohem – nejenže byl podobný Bohu, byl samotným Bohem. Jeho nejvnitřnější podstata byla božská a věčná. Ježíš si uchoval svou božskost, ale stal se také lidskou bytostí, aby mohl zachovat zákon v lidském těle a zemřít jako náhrada za všechny, kteří zákon přestoupili – tedy za nás všechny (Ř 3,23).

Kristus se stal lidskou bytostí, aniž by měl nějakou výhodu oproti ostatním lidem. Žil podle Božího zákona ne díky své vnitřní božské síle, ale důvěrou ve stejnou moc, která je k dispozici každému člověku.

Ježíš byl úplný, skutečný Bůh a stal se úplným, skutečným člověkem. Toho, který všechno udržuje „svým mocným slovem“ (Žd 1,3), našli jako „dětátko položené do jeslí“ (L 2,16). Znamená to, že ten, který „předchází všechno, všechno v něm spočívá“ (Ko 1,17), se stal dítětem, „prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem“ (L 2,52). Znamená to také, že ten, jehož prostřednictvím „všechno povstalo skrze něj a bez něho nepovstalo nic, co jest“ (J 1,3), byl tím, jehož lidé „pověsili na kříž a zabili“ (Sk 5,30).

Pokud toto všechno zjevuje Kristovu lásku k nám a pokud Kristova láska k nám je projevem Otcovy lásky k nám, pak máme opravdu nekonečné množství důvodů k radosti a vděčnosti!

Aplikace

Přečti si text Ř 8,38.39. Jak ti skutečnosti, o kterých jsme dnes přemýšleli, pomáhají důvěřovat uvedeným Pavlovým slovům v listě Římanům? Nic tě nemůže odloučit od Boží lásky. Co to pro tebe znamená? Jaký vliv to má na tvůj život a na tvá rozhodování? Kdo ve tvém okolí dnes potřebuje slyšet tuto dobrou zprávu?

Láska Ducha svatého

⁷Ríkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. ⁸On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: ⁹Hřích v tom, že ve mne nevěří; ¹⁰spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; ¹¹soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. (J 16,7–11)

Osobní studium

Přestože nám Písmo nepředstavuje Ducha svatého příliš detailně, je zřejmé, že jde o jedinečnou osobnost. Křesťané se křtí v jeho jméno stejně jako ve jméno Otce a Syna (Mt 28,19). Duch je ten, kdo může oslavit Syna (J 16,14). Duch usvědčuje lidi z hříchu (J 16,8). Můžeme ho zarmoutit (Ef 4,30), ale On sám je náš Přímluvce (J 14,16; ČEP), Zastávce (ČSP), Utěšitel (B21). Duch nás učí (L 12,12), přimlouvá se za nás (Ř 8,26) a posvěcuje nás (1Pt 1,2). Kristus řekl, že Duch uvede lidi do pravdy (J 16,13).

Můžeme proto říci, že Duch svatý je Bůh – stejně jako je jím Otec a Syn. Spolu jsou jedním Bohem.

Ještě důležitější než to, kým Duch svatý je, je pro nás ovšem to, co pro nás dělá. Vším svým jednáním zjevuje Duch svatý Boží lásku. Na základě uvedených veršů si zkuste pojmenovat, co pro nás Duch svatý dělá. Jaký vliv má jeho jednání na člověka?

L 12,12

J 16,7–13

Sk 13,2

Ježíš byl počat a narodil se „z Ducha svatého“ (Mt 1,20). Díky jeho působení tak mohlo dojít k onomu divu, kdy se Bůh stal člověkem, a Ježíš žil mezi námi jako jeden z nás. Druhým úžasným zázrakem je, že i po Kristově nanebevstoupení nám Duch svatý zprostředkovává jeho blízkost a zpřítomňuje ho všem křesťanům po celém světě.

Svatý Duch spolu s Otcem a se Synem působí stále v náš prospěch. „Bůh (Trojice) byl pohnutý lítostí nad stavem lidstva, a tak Otec, Syn a Duch svatý připravili společně plán vykoupení.“ (CH 222)

Otec, Syn a Duch svatý nás milují stejným dílem a společně usilují o naši záchranu pro věčné Boží království. Jak bychom mohli přehlédnout takové úžasné spasení!

Aplikace

Otec, Syn a Duch svatý jednají společně, abychom mohli být zachráněni. Co v tobě vyvolává poznání, že celé nebesa dělají vše pro to, abys mohl být zachráněn pro věčnost? Jak můžeš touto nadějí prozářit životy dalších lidí, kteří dnes budoucnost sledují spíše se skepsí a beznadějí?

Jistota spasení

¹¹A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. ¹²Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. ¹³Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. (1J 5,11–13)

Osobní studium

Někteří křesťané (včetně adventistů) si lámou hlavu nad tím, zda budou opravdu spaseni. Nemají jistotu a touží poznat, jak to s nimi v souvislosti s věčností dopadne. Ze všech sil se snaží žít co nejlépe, ale zároveň (pokud jsou čestní) si uvědomují, jak moc ve svém úsilí selhávají. Zkoumají, pátrají, hledají, ale nacházejí pro svůj život jen velmi málo povzbuzení.

Když si uvědomujeme obrovskou propast mezi Ježíšovým svatým životem a naším životem poznamenaným hříchem a selháním nebo když čteme verše jako „Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá“ (Mt 7,14), koho z nás alespoň občas nepřemůže úzkost nebo obava, zda nakonec opravdu budeme spaseni?!

Pokud se chceme připravit na poslední dobu, pak musíme už dnes prožívat jistotu spasení. Pokud se chceme do budoucna dívat bez obav, pak bychom měli už dnes prožívat radost ze skutečnosti, že jsme spaseni. Řekli jsme si, že Otec, Syn i Duch dělají vše pro to, abychom mohli být zachráněni. Proto bychom se měli (a můžeme) dívat do budoucnosti s jistotou spasení.

Přečti si následující texty. Jakou naději a jistotu v nich nacházíš v souvislosti se svým spasením, s Božím dílem pro tvou záchranu a se zaslíbeními, která jsi dostal?

Ž 91,15.16

Jl 3,4.5

J 10,28

Ř 10,9–13

1J 5,11–13

Jsme povoláni (dokonce jsme dostali příkaz), abychom žili svatým životem. Tento „svatý život“ však není (a nemůže být) výsledkem naší snahy dosáhnout spasení, ale výsledkem toho, co pro naše spasení udělal Kristus. Ano, máme být věrní – dokonce věrní až do smrti (Zj 2,10) – ale naše spasení bychom měli vždy přijímat jako dar. Boží lid má být v závěru dějin věrný a poslušný. Tato věrnost a poslušnost má však vyvěrat z jistoty toho, co pro nás Kristus udělal.

Aplikace

Je tvé srdce při pomýšlení na tvůj věčný osud naplněné obavami, nebo jistotou? Proč? Je jistota vždy namístě? Může být někdy v pořádku a potřebná také obava? Jak bys povzbudil toho, kdo prožívá nejistotu ohledně svého spasení?

Věčné evangelium

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. (Zj 14,6)

⁴V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.

⁵Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny⁶ a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,4–6)

Osobní studium

Přečti si text Zj 14,6.7. Jak rozumíš pojmu „věčné evangelium“? Co je tou „věčnou dobrou zprávou“? Co je její podstatou?

Skutečnost, že evangelium je v těchto verších označené jako „věčné“, znamená mimo jiné i to, že Bůh se nemění. Nemění se Bůh nabízí neměnné, věčné evangelium. Toto věčné evangelium přináší jistotu všem, kteří jsou ochotni ho přijmout. Evangelium zjevuje neměnnou Boží lásku. Právě toto poselství má zaznívat po celém světě. Každý potřebuje mít příležitost tuto skvělou zprávu slyšet. Právě proto nás Bůh povolává, abychom toto evangelium zvěstovali po celém světě.

Přečti si znovu text Ef 1,4–6. Co tyto verše mluví o „věčnosti“ evangelia? Jak se stáváme Božími syny a dcerami?

Pavel píše, že Bůh si nás „vyvolil před stvořením světa“ (Ef 1,4)! Není to snad důkaz „věčného“ evangelia? Než Bůh stvořil náš svět, už měl svůj plán, jak v něm můžeme přijmout spasení.

Všimni si některých důležitých slov v úvodních verších: „vyvolil“, „předem určil“, „rozhodnutím jeho dobroty“ a „přijati za syny“. Všimni si, jak tyto tři verše ukazují na Boží touhu, abychom měli věčný život. Skutečnost, že Bůh pro nás v minulosti tolik vykonal (viz 2Te 2,13; 2Tm 1,9), velmi jasně poukazuje na jeho milost. Učíme se, že naše spasení nevychází z toho, co můžeme udělat, a není ani výsledkem našich dobrých skutků. Celé naše spasení vyvěrá z milujícího charakteru našeho Boha. Jak by naše spasení mohlo být důsledkem naší vlastní snahy, když víme, že Bůh si nás vyvolil, abychom měli spasení – a to už mnohem dříve, než jsme vůbec začali existovat! My se musíme jen rozhodnout – přijmout nebo odmítnout spasení, které nám Bůh dává jako dar.

A jak se toto „vyvolení“ projevuje v životech vyvolených? „Abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří“ (Ef 1,4). I to je součástí našeho vyvolení.

Aplikace

Bůh nás vyzývá, abychom po celém světě hlásali „věčné evangelium“ jako součást poselství, které zaznívá těsně před Kristovým příchodem. Proč musíme mít nejen poznání této dobré zprávy, ale i osobní zkušenost s realitou věčného evangelia?

Podněty k zamýšlení

Můžeme prožívat jistotu spasení, ale nesmíme být v souvislosti s touto jistotou troufalí a namyšlení. Existuje něco jako „falešná“ jistota spasení? Samozřejmě! A Ježíš nás před ní varoval: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti!‘“ (Mt 7,21–23).

Tito lidé se dopustili dvou fatálních chyb. Zaprvé, ať už ve jménu Páně udělali jakékoliv mocné činy a zázraky, nejednali podle Boží vůle vyjádřené v zákoně. Ježíš neřekl: *Odejděte ode mě vy, kteří jste nebyli bez hříchu; nebo jste nebyli bez chyby; nebo jste nebyli dokonalí.* Ježíš o nich mluví jako o „pachatelích nepravosti“ (řecky *anomia*; doslova „bez zákona“). Zadruhé, všimněte si, co tito lidé zdůrazňují: sebe a své vlastní skutky: *Nedělali jsme snad toto v tvém jménu a tamto ve tvém jménu? Nedělali jsme snad vše ve tvém jménu?* Jak daleko museli být tito lidé od Krista, když chtěli zdůrazňovat své vlastní skutky ve snaze ospravedlnit se před Bohem? Jediné skutky, které nás zachrání, jsou Kristovy skutky, které přijímáme vírou. Právě z toho vyvěrá naše jistota. Ne z nás samotných, nikoli z našich skutků, ale jen a jen z toho, co pro nás vykonal Kristus. Chcete jistotu? Žijte podle Božího zákona a spoléhejte jen na Kristovy skutky spravedlnosti – tak můžete mít jistotu, po které toužíte.

Otázky k rozhovoru

1. *Martin Luther opakovaně řekl: „Když se na sebe podívám, netuším, jak bych mohl být zachráněn. Když se podívám na Ježíše, nevím, jak bych mohl být ztracen.“ Jak těmto slovům rozumíš? Jaká moudrost se v nich nachází? Proč je užitečné připomínat si tuto myšlenku?*
2. *Uvažujte o tom, že Bůh si nás vyvolil pro spasení ještě dříve, než stvořil svět. Proč to neznamená, že bude spasen každý člověk? Pokud někdo nebude spasen, je to proto, že ho Bůh nevyvolil ke spáse, nebo proto, že se tak ten člověk rozhodl? Uvažujte o této otázce ve vaší skupince.*
3. *Jak nám pomáhá realita velkého sporu lépe se vyrovnat s existencí zla a hříchu ve světě, kterému prokazují svou lásku Otec, Syn a Duch svatý?*

Praktický závěr

- ▶ *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- ▶ *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- ▶ *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- ▶ *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přítele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy: